

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.360 van 17 maart 2004
in de zaak A. 114.010/VII-25.268**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat I. DECLERCK,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Vlaamse Kaai 54-57

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 7 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEWAELE, die, loco advocaat I. DECLERCK, verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 28 december 1999 en verklaarde zich op 30 december 1999 vluchteling.

1.2. Op 12 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 november 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweert een Pakistaan uit Karachi te zijn. In 1994 zou u lid geworden zijn van "MQM/haqiqigroep".

Volgens uw verklaringen zou u geregeld problemen gekend hebben met de rivaliserende "MQM (Muttahida Quami Movement)/Altaf Hussain-groep". Op 13 augustus 1996 zou er een aanslag geweest zijn op uw huis. U zou niet naar de politie gegaan zijn omdat "MQM"-Altaf Hussain met de politie zou samenwerken. Op 2 november 1998 zou de politie naar uw huis gekomen zijn om u te arresteren. U zou echter hebben kunnen ontsnappen. De politie zou uw vader en uw broer in uw plaats meegenomen hebben. De volgende dag zou uw vader aan een hartaanval overleden zijn. Op 6 februari 1999 zou u door onbekenden aangevallen zijn. De "Rangers" (paramilitairen) zouden u geholpen en naar het ziekenhuis gebracht hebben. Eind september 1999 zou er een "FIR" (First Information Report) tegen u opgesteld zijn, waarin u zou beschuldigd zijn van moord op vier leden van "MQM"-Altaf Hussain. Rond dezelfde periode zou er nog een "FIR" tegen u uitgeschreven zijn, waarin u zou beschuldigd zijn van poging tot moord op politieagenten. Uit vrees voor het leger dat in oktober 1999 een militaire coup heeft gepleegd, besloot u om uw land op 27 december 1999 te ontvluchten. Via Turkije kwam u op 28 december 1999 in België aan en deed hier op 30 december 1999 uw asielaanvraag.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer:

- Pakistaanse identiteitskaart en Attest van woonst
- "Warrant of Arrest" (arrestatiebevel dd 14/12/1999)
- Overlijdensakte van vader
- Medisch attest (dd. 6/2/1999)
- Krantenartikel "DAWN" (dd. 25/01/2000)
- Krantenartikel (dd. 25/01/2000)
- Bewijs van tewerkstelling bij de "Sui Southern Gas Company" (SSGC)
- Dagvaarding van de "SSGC"
- Loonfiches
- Attest van advocaat (Mohammad Nasir Khan) waaruit zou blijken dat u een "worker" bent van "MOM/ haqiqi-groep"
- Aanvraag van advocaat voor "Bail before Arrest" (dd. 27/08/1998)
- deels onleesbare vertaling van een "Affidavit" (dd. 10/08/2001).

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te moeten koesteren.

Zo bent u nooit gearresteerd en zijn uw aangehaalde problemen (conflicten met het rivaliserende "MQM"-Altaf) vooral van interpersoonlijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie. U hebt bovendien nooit enige inspanning gedaan om de bescherming van de bevoegde autoriteiten in te roepen om aan uw problemen met "MQM"-Altaf een einde te stellen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat "MQM-Altaf met de autoriteiten zou samenwerken, kan in casu niet worden weerhouden. Integendeel, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Asian Survey, 11/1995, p.1001 en Pakistan backrounders, SATP) blijkt dat "MQM/haqiqi-groep" juist gesteund wordt door het leger en de veiligheidsdiensten (oa. de "Rangers"), en dat het, in tegenstelling met uw verklaringen in dringend beroep, geenszins een vreedzame beweging is, maar wel een gewapende groep die niet afkerig staat tegenover geweld.

Wat uw moeilijkheden met de Pakistaanse autoriteiten betreft, kunnen er discrepanties en onduidelijkheden in uw opeenvolgende verklaringen worden opgemerkt, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in het gedrang komt.

Zo is het bevreemdend te noemen dat u, niettegenstaande u verklaarde sinds november 1998 door de politie te zijn gezocht, op regelmatige basis uw beroepsactiviteiten zou hebben verdergezet en aldus aan het openbaar leven zou zijn blijven deelnemen.

Bovenstaande vaststelling doet afbreuk aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Meer nog, op 6 februari 1999 zou u zelfs na tussenkomst van de "Rangers" ontsnapt zijn aan een aanslag en door hen naar een ziekenhuis gebracht zijn. Dergelijke houding wijst geenszins op enige intentie vanwege de Pakistaanse autoriteiten om u te vervolgen.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de "FIR's" die tegen u zouden opgesteld zijn.

Zo blijkt uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er slechts één "FIR" tegen u zou opgesteld zijn, terwijl u in dringend beroep beweerde dat dit er twee zouden geweest zijn (zie verhoorverslag p.7).

Noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in dringend beroep sprak u over een "FIR" dat in 1998 tegen u zou uitgeschreven zijn. Dit is wel zeer eigenaardig te noemen omdat uw advocaat reeds in 1998 een "Bail before Arrest" zou aangevraagd hebben, waarin verwezen wordt naar een "FIR" van 1998.

Bovenstaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw relaas en de authenticiteit van de door u neergelegde documenten in het gedrang.

Wat er ook van zij, de aantijgingen tegen u (moord en poging tot moord) zijn van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en ressorteren derhalve niet onder de Geneefse Conventie.

In het licht van wat voorafgaat hebt u evenmin aannemelijk gemaakt waarom de Pakistaanse autoriteiten u, onder druk van "MQM"-Altaf, een eerlijk en onpartijdig proces - waarbij u uw eventuele onschuld zou kunnen bewijzen - zou ontzeggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en zijn de door u neergelegde documenten niet van die aard dat zij de appreciatie van de Commissaris-generaal inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte oordeelt dat haar problemen van gemeenrechtelijke aard en vreemd zijn aan de Conventie van Genève;

Overwegende dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met enige bepaling van voornoemd verdrag;

Overwegende dat uit de processtukken en uit het administratief dossier niet blijkt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onredelijk zou zijn, op feitelijk onjuiste motieven zou berusten of de wet zou schenden; dat niet blijkt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle gegevens die hem bekend waren; dat in zoverre de verzoekende partij wil aantonen dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd zou hebben beoordeeld, moet worden in herinnering gebracht dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van die overheid; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden; dat de bestreden beslissing de voldoende draagkrachtige redenen opgeeft waarom zij is genomen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van artikel 52, § 1, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij stelt dat er slechts één tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen haar verklaringen en dat het blijven uitoefenen van haar beroepsactiviteit en de hulp die zij kreeg van de paramilitairen, niet voldoende zijn om te besluiten tot de bedrieglijkheid van haar asielaanvraag;

Overwegende dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer deze klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat deze bedrieglijk is; dat het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de betrokkene aangetast zijn door tegenstrijdigheden, verward zijn of onsamenhangend of in strijd zijn met algemeen bekende feiten; dat de commissaris-generaal zich in dit verband gesteund heeft op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van de verzoekende partij en op informatie van 1995 en 2001; dat de verzoekende partij in haar kritiek op dit motief niet verder komt dan de blote bewering “Dat volgens de Commissaris-generaal de MQM-Haqiqi groep gesteund zou worden door het leger en de veiligheidsdiensten zoals de Rangers, is volstrekt onjuist en doet bovendien geen afbreuk aan voornoemde vrees”; dat deze niet door enig begin van bewijs ondersteunde bewering, de Raad er niet toe kan brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat bovendien alle motieven in hun geheel moeten gelezen worden en niet als van elkaar losstaande zinnen; dat het geheel van de motieven ertoe geleid heeft dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond heeft verklaard; dat de verzoekende partij niet aantoont dat dit besluit kennelijk onredelijk is; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeventien maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.